

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

305

Ἐννενήντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ἔταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὀλίγως νάξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — ὀκτὼ φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕξινας συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔξῃ,
πάλ' ἡ γλῶσσα μας ὡς τρέξῃ.

Ποῦντος δύο κι' ἑβδομηντὰ καὶ μὲ τετρακόσ' ἀκόμα,
ὅτου μεγάλου πτολιέθρου ἐπιστρέφομεν τὸ χῶμα.

**Ρωμηέ, παραίτα τὴν σιγὴν,
κι' ἀνίστα κρῖνον πᾶσιν γῆν.**

Ἄρχῃ καὶ πάλιν κοπετῶν καὶ στεναγμῶν καὶ μόχθων...
κατακαυμένη Φασουλῇ μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά,
χαιρέτησε μὲ δάκρυα τοῦ κύματος τὸν ρόχθον,
ποῦ σὲ γλυκοναούριζε εἰς τὴν ἀκρογιαλιά,
καὶ πάλιν ἐπισκόπησε τὴν θέσιν τῆς πατρίδος
γιὰτι τελειοῦν τὰ λιανὰ τῆς δεκαετηρίδος.

Κατακαυμένη Φασουλῇ, μὴ χάνεσαι μ' ἐλπίδες,
καὶ μόνον ἀπαξ γίνονται ἡ δεκαετηρίδες.
Πάλι τὸν νοῦ σου κέντησε καὶ τρύπα μὲ τριβέλι
καὶ γιὰ πατρίδα λύσσαξε νὰ βγάλης τὸ καρβέλι.
Γι' αὐτὸ βαρεῖς τὸν ταμπουρᾶ, γι' αὐτὸ τὴν πένα πιάνεις,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὸν πατριώτη κάνεις.

ὦ φίλη δεκαετηρίς, ὦ μόνη εὐθυμία!...
ἄς εἰμποροῦσαι νᾶκανες ἀκόμη κι' ἄλλη μία,
κι' ἔτσι βουδὸς νὰ στέκεσαι μακρὰν τῆς πρωτευούσης
καὶ νὰ μὴ βλέπῃ στίχους σου ἡ νέα Καρχηδῶν,
μὰ τέτοια μὴ φαντάζεσαι, ἀπόβρασμα τῆς Μούσης,
κι' ἡ λεμονιαῖς ἀπάνω σου θὰ πέσουν βροχηδόν.

Ἄν ἦσαν τὰ στομάχια μας ἀλλοιώτικα φτειασμένα,
ἂν εἴξευρες χωρὶς ψωμί πῶς δὲν θὰ τὰ κορδώσης,
ὄρσε ἄστους οἰστρους τῶν Μουσῶν κι' ἀνάθεμα τὸν ἓνα,
ποῦ θάκουγε μιὰ συμβουλὴ ἐμμέτρως νὰ τοῦ δώσης,
καὶ Φασουλῇ δὲν θάβλεπε κανεὶς καὶ Περικλέτο,
καὶ ἄστον Καρνῶ δὲν θάμπηγε ὁ Σάντος τὸ στιλέτο.

Πῶς λαχταροῦσα ξένοιαστος κι' οὐδέτερος εἰς ὅλα
μὲς ἄστον Τεκὲ τῶν Τακηδῶν νὰ τῖναζα τὰ κῶλα,
φιλοπατρία μέσα μου νὰ μὴ χωρῆ σφοδρά,
ν' ἀφίνω τὸ Ρωμαϊκὸ χωρὶς ἐμὲ νὰ ὄρῃ,
καὶ βλέπωντας τὴν δρᾶσιν τοῦ νυχθημερὸν νὰ χάσκω,
χωρὶς μ' ἐμμέτρους συμβουλάς ποτὲ νὰ τὸ διδάσκω.

Χαιρέτα τὸ ραχάτι σου, κι' εὐφήμει καὶ μακάριζε
ἐκεῖνον ποῦ ἔμπορεῖ νὰ ζῆ παντοτεινὰ τεμπέλης,
κι' ὅπως καὶ πρὶν μὲ τὸ στανεῖο τῆς σαχλορίμας γκάριζε
καὶ ψάλε τοῦ Καμπούρογλου τὸν Ὀρυσοτιθέλις,
τοὺς Γερμανοὺς τοὺς Σταίβηδες, τοὺς Ἀγγλοὺς τοὺς γκράν
[Ντούσηδες,
τοὺς γκράν Μογγόλους τοὺς σοφοὺς, κι' ὄλους τοὺς γκράν μα-
[γκούσηδες.

